

τινα μετεχειρίσθησαν ὅτε ἦτο παῖς διὰ τὸν ἴανου, ἢ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἐγεννήθη στρεβλόπους».

Ἀνέκδοτα περὶ Βύρωνος.

Ὁ ἰατρός Μίλιγγεν, ὁ ἕτερος τῶν νοσηλευόντων τὸν Βύωνα κατὰ τὴν ἀσθενεῖάν του, διηγείται ὅτι εἰς τὰς ἀρχὰς τῆς ἀσθενείας τοῦ λόρδου Βύρωνος, μίαν ἐσπέραν τὸν ἐπεσκέφθη μετὰ τοῦ κυρίου Φίνλεϋ, ὅστις εἶχε σταλῆ παρὰ τοῦ Ὀδυσσεύς εἰς Μεσολόγγιον ἵνα τὸν προσκαλέσῃ εἰς Σάλωνα. Ἦτο κακοδιάθετος. — «Ὀλον τὴν ἡμέραν διήλθον, εἶπεν ὁ Βύρων, ἀναπολῶν ὅτι εὐρίσκωμαι εἰς τὸ 37 ἔτος τῆς ἡλικίας μου. Εἰζεύρετε, προσέθηκεν, ἡ μήτηρ μου ἦτο γυνὴ προληπτικὴ, καὶ ἐπίστευε πολὺ εἰς τὰς μαγείας καὶ τὰς ὄνειροκρίσις. Ὅτε ἤμην νέος εἰς τὴν Σκωτίαν μίαν ἡμέραν ἠρώτησε μίαν Ἀγγλιανίδα νὰ τῆς εἴπῃ τὸ μέλλον μου· αὕτη, ἀφοῦ ἐξηρῶνυσε τὴν παλάμην μου ἀρκετὴν ὥραν, ἀνέκραξε: «Προφύλαξον τὸ παιδίον τοῦτο, ὅταν φθάσῃ εἰς τὸ 37 ἔτος τῆς ἡλικίας του. . . » εἰς τὰς 22 τοῦ Ἰανουαρίου, κύριαι, ἐκίλισα τὸ 36 καὶ εἰσῆλθον εἰς τὸ 37. Δέγετέ με τώρα, ἂν θέλετε, προληπτικόν· πλὴν ἐγὼ σὰς λέγω, ὅτι εὐρίσκω εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἐπίσης δύσκολον νὰ μάθῃ τις τί πρέπει νὰ μὴ πιστεύῃ καὶ τί νὰ πιστεύῃ. Γελάτε ὅσον θέλετε με τὰς προλήψεις μου, πλὴν μάθετε, ὅτι δι' ὄλον τὸν κόσμον δὲν ἤθελον πώποτε ἐπιχειρηθῆ τὸ παραμικρόν κατὰ τὴν Περσικὴν ἢ τὴν Κυριακὴν· Εἶμαι βέβαιος ὅτι ἤθελον ἀποτύχει· ὅλαι αἱ δυστυχίαι μου, καὶ Κύριος γινώσκει ἂν εἶχον ἀρκετὰς εἰς τὸν κόσμον τοῦτον, μὲ συνέβησαν τὴν μίαν ἢ τὴν ἄλλην τῶν δύο τούτων ἡμερῶν.

*

Διηγοῦνται ὅτι μετὰ τὸν ἐν Μεσολογγίῳ θάνατον τοῦ λόρδου Βύρωνος, τὸ λείψανον αὐτοῦ τεθὲν ἐν ξυλίνῳ κιβωτίῳ ἐπέμφθη πρὸς τοὺς ἐν Λονδίῳ συγγενεῖς του, οἵτινες ἀποδόντες αὐτῷ τὰς τελευταίας τιμὰς, ἐπώλησαν τὸ κιβώτιον πρὸς τὸν Ἄγγλον ξυλουργὸν Δάβευ, ὅστις τὸ ἐξέθηκε δημοσίᾳ φέρον τὴν ἐξῆς ἐπιγραφὴν «Κιβώτιον τοῦ λόρδου Βύρωνος». Ἡ ἐπιγραφὴ αὕτη διεγείρασα τὴν περιεργίαν τοῦ κοινοῦ, ἐφείκουσε πολλοὺς θεατὰς, ὡσανεὶ ἐπρόκειτο περὶ ἀντικειμένου καινοφανοῦς καὶ ἀγνώστου. Ἐκ δὲ τῶν συρρευσάντων, πολλοὶ ἠγόρασαν τεμάχια ἐκ τοῦ κιβωτίου διὰ νὰ κατασκευάσωσιν οὗτος μὲν ταμβακοθήκην, ἐκεῖνος δὲ κοχλιάριον, ἄλλος βκτηρίαν καὶ ἄλλος ἄλλο τι· ὥστε ἐν διαστήματι ὀλίγων ἡμερῶν τὸ κιβώτιον κατακερματισθὲν, ἐπωλήθη εἰς ὑπέρογκον τιμὴν, ὡφελθέντος οὐκ ὀλίγον τοῦ ἰδιοκτῆτου.

*

Ὅτε ὁ λόρδος Βύρων, σύντροπον ἔχων τὸν ὑποπλοίαρχον Ἐκνεσάδ, διέβη κολυμβῶν τὸν Ἑλλησποντον, ἔπεσαν εἰς τὸ μέρος ἐκεῖνο τῆς θαλάσσης, δι' οὗ ὑπέθεταν ὅτι ὁ Λεάνδρος μετέβη

πρὸς τὴν φιλάτην αὐτοῦ Ἡρώ. Ἀναχωρήσας ἀπὸ τῆς Ἀβύδου ἔφθασε μὲν εἰς τὴν ἀπέναντι ἀκτὴν, ἀλλὰ τρία μίλια κάτωθεν τοῦ μέρους ὅπου ἐπεθύμει ν' ἀποβῆ. Καθ' ὄλην δὲ τὴν διάρκειαν τοῦ κολυμβήματος παρηκολουθεῖτο χάριν ἀσφαλείας ὑπὸ λέρβου.

Ὅτε ἀπέβη, αἱ δυνάμεις του ἦσαν τοσοῦτον ἐξητλημέναι, ὥστε προθύμως ἐδέχθη τὴν προσφορὰν Ὁθωμανοῦ τινος ἀλιέως, θελήσαντος νὰ φιλοξενήσῃ αὐτὸν εἰς τὴν καλύβην του. Κατελήθη δ' ἐν αὐτῇ ὑπὸ σφοδροῦ πυρετοῦ· καὶ ἐπειδὴ ὁ υποπλοίαρχος Ἐκνεσάδ ἦτον ἠναγκασμένος νὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὸ πλοῖόν του, ὁ λόρδος Βύρων ἔμεινε μόνος μετὰ τῶν φιλοξενησάντων αὐτόν.

Ὁ Ὁθωμανὸς δὲν ἐγνώριζε τίς καὶ ὁποῖος ἦτον ὁ ξένος αὐτοῦ· καὶ ὅμως τὸν περιποιήθη καὶ αὐτὸς καὶ ἡ σύζυγός του ὅσον ἠδύνατο, ὥστε ἐντὸς πέντε ἡμερῶν ὁ ἀσθενὴς ἀνέλαβε τὴν υγιείαν του. Ὅτε δὲ ἐπέβη εἰς πλοίαριον διὰ νὰ μεταβῆ ἀντικρῶ, ὁ ἀγαθὸς Τοῦρκος ἔδωκε πρὸς αὐτὸν ἄρτον, νερόν, οἶνον, καὶ ἀριθμὸν τινα παράδων.

Ὁ Βύρων, λαβὼν τὰ δῶρα ταῦτα, νύχαριστήσας τὸν δωρητὴν· ὅτε δὲ ἔφθασεν εἰς τὴν ἀπέναντι παραλίαν ἔστειλε διὰ τοῦ πιστοῦ του Στεφάνου εἰς τὸν ἀλιέα δικτυα, κυνηγετικὸν πυροβόλον, ζευγὸς πιστολίων, καὶ δώδεκα πήχεις μεταξωτοῦ διὰ τὴν σύζυγόν του. Ὁ ἀλιεὺς ἰδὼν ταῦτα ἀνέκραξεν· «Ὅποια μεγαλοπρεπὴς ἀμοιβὴ τοσοῦτω εὐτελοῦς φιλοξενίας!» Τὴν ἐπιούσῃν θελήσας νὰ ὑπάγῃ νὰ εὐχαριστήσῃ αὐτοπροσώπως τὸν λόρδον κατεποντίσθη ἐν μέσῳ τοῦ πορθμοῦ καὶ ἐπνίγη.

Ὁ λόρδος Βύρων ἐλυπήθη μεγάλως πληροφορηθεὶς τὸν θάνατον τοῦ φιλοξενήσαντος αὐτόν, καὶ ἔστειλε τριακόσια φράγκα πρὸς τὴν χήραν. Τὸ δὲ 1817 ἔτος, μεταβαίνων εἰς Κωνσταντινοῦπολιν, ἐπεσκέφθη τὴν Ὁθωμανίδα καὶ τὸν υἱὸν τῆς καὶ προσήνεγκε πρὸς αὐτοὺς νέα δῶρα.

*

Ὁ Βύρων ἦτο παράφορος καὶ δρομητικὸς, ἀλλὰ καὶ γενναίωφρον ἐκ παιδικῆς ἡλικίας. Ὁ Η. Ταιν ἐν τῇ Ἀγγλικῇ φιλολογία ἀφηγείται τὸ ἐξῆς ἐκφραστικὸν ἀνέκδοτον, ἐνθα ὁ παῖς προμηνύει τὸν ποιητὴν· «Τὰ πάντα ἦσαν ὑπερβολικὰ ἐν τῷ Βύρωνι καὶ ἡ φιλία του ἐξήπτετο μέχρι πάθους. Μίαν ἡμέραν εἶδε δερόμενον βαναύσως ὑπὸ τινος τὸν φίλτατόν του Πήλ. Ὁ Βύρων ἦτο πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ καταβάλλῃ τὸν δῆμιον ἐκεῖνον· ἀλλὰ πλησιάζει πρὸς αὐτὸν ἔχων τὰς παρειὰς ἐρυθρὰς ἐξ ὀργῆς καὶ τὰ ὄμματα πλήρη δακρύων καὶ τὸν ἐρωτᾷ πόσους ραβδισμοὺς ἐσκόπευε νὰ δώσῃ εἰς τὸν Πήλ. — Τί σε μέλει αὐτὸ ἐσένα; — Διὰ νὰ μοι δώσῃς, ἐὰν εὐχαριστήσαι, τοὺς ἡμίσεις, εἶπεν ὁ Βύρων τείνων πρὸς αὐτὸν τὸν βραχίονά του.